

ANJA FELIERS

Kwijt

 | LANNOO

# Deel 1

# Josje

Ze werd wakker. Niet met een schok, maar rustig. Langzaam.

Het drong tot haar door dat ze in bed lag. Dat het nacht was. Het was stil.

Buiten het huis was het stil. Geen wind. Geen regen. Maar ook in het huis was het stil. Mama sliep. Zij lag in bed. Alleen het kloppen van haar hart was er.

Toch was er iets wat niet klopte, wat niet goed aanvoelde. Maar Josje wist niet wat. Het leek wel alsof er iets met haar kamer was, anders dan anders. De kamer voelde anders aan. Alsof ze niet meer van haar was. Alsof ze bij een vriendinnetje logeerde en niet helemaal wist wat er zich allemaal om haar heen bevond.

Ze pakte Langoor, haar knuffel, en duwde die tegen haar neus aan. Ze ademde zijn vertrouwde geur in. Ze snoof heel diep. Maar het hielp niet. Het leek alsof Langoor vannacht ook anders was.

Josjes keel voelde droog aan. Hij deed zelfs een beetje pijn. Ze probeerde te slikken. Voorzichtig. Tegelijkertijd hield ze zich stil. Ze bewoog haar lichaam niet. Ze luisterde alleen maar.

En toen hoorde ze het. Er was iets in haar kamer. Ze hoorde geruis. Iets bewoog langzaam in de richting van haar bed. Naar haar toe.

Onder de deken kneep ze haar handjes tot vuisten. Josje voelde hoe de haartjes op haar armen overeind gingen staan. Een vreemde kou vulde plotseling de kamer. Het leek alsof er een windvlaag over haar gezicht trok. Alsof iemand haar wilde aanraken.

Josje slikte opnieuw. Ze was bang. Doodsbang. Ze wilde gillen. Mama roepen, die in de kamer aan de andere kant van de gang sliep. Maar ze durfde niet. Er was iets wat haar tegenhield.

Ze wilde het lichtje op haar nachtkastje aanklikken. Ook al zag ze zelf niets, misschien zou het dan weggaan. Misschien zou het schrikken en zo snel verdwijnen als het was gekomen.

Maar Josje deed niets. De angst hield haar tegen. Ze hield zich nog steeds stil. Ze mocht geen geluid maken. Dat wist ze zeker. Als zij zich maar stil hield.

Als het leek alsof ze sliep, zou er niets gebeuren. Wat er ook in haar kamer was, het zou dan vast wel verdwijnen.

# Kathleen

Lennert stond in de deuropening toen ik in allerijl zijn villa verliet. Hij zag er net zo verslagen uit als ik me voelde. Ik keek bewust niet meer om toen ik in de taxi stapte. Ik kon zijn gepijnigde blik niet langer zien. Wat had ik gedaan? Waarom had ik dit in godsnaam gedaan?

De taxirit naar huis leek een eeuwigheid te duren. Ik keek herhaaldelijk op mijn telefoon om de tijd te checken, maar wist dat ik sowieso te laat was. Veel te laat.

Mijn moeder was vannacht gestorven. Dat had Lucas me op mijn voicemail laten weten. Ik had nu geen ouders meer. Het nieuws van haar dood deed me meer dan ik had verwacht.

De band met mijn moeder was niet goed geweest, en haar dood was een kwestie van tijd geweest. Maar nu ze er niet meer was, had ik een onbestemd gevoel. Alsof ze me meteen al wilde straffen voor het onheil dat ik vannacht had aangericht.

Ik sloot mijn ogen en probeerde mijn gedachten te ordenen. Maar het leek een onmogelijke taak. Ik wist dat ik Lucas moest bellen. Ik wist dat hij ongerust was. Ik was een nacht weg gebleven zonder dat ik had laten weten waar ik was. Maar tegelijkertijd dacht ik aan wat hij had gedaan. Nee, aan wat hij níét had gedaan. Ook hij was anderhalve dag niet thuisgekomen. Ik had hem herhaaldelijk gebeld, bijna gesmeekt om iets van zich te laten horen, maar hij had geen gehoor gegeven. Het laatste wat ik van hem wist, was dat hij naar zijn ex

Kristel was. Dat zij haar hart wilde uitstorten over haar ziekte. Dat was wat mijn dochter Julie had gezegd. Maar ik had geen teken van leven meer van hem gekregen. Ik was met een vervelend gevoel naar de reünie van mijn psychologieopleiding in Hasselt gegaan. Daar was alles fout gelopen. Ik had het verleden weer opgerakeld. Het was een kolossale vergissing geweest en ik wist dat ik die niet ongedaan kon maken. Had Lucas me maar eerder gebeld. Ik deed mijn ogen open, keek naar de huizen waar we langsreden en schudde mijn hoofd.

Lennert.

Hoe moest dit nu verder? Wat moest ik doen? Een tijdlang keek ik voor me uit. Het leek alsof alle gedachten absurd waren. Ik wist dat ik een tsunami in gang had gezet. Er was niets wat ik kon doen om het tij te doen keren. Ik kon alleen maar afwachten totdat hij alles zou vernietigen wat ik zorgvuldig had opgebouwd.

Ik nam een besluit. Ik zocht Liesbeth, mijn beste vriendin, in mijn contacten en stuurde haar een bericht.

‘Kan ik nu langskomen? Het is dringend.’

Het duurde niet lang voordat ik een bericht terug kreeg.

‘Ik ben er voor je. Kom maar.’

Twintig minuten later stopte de taxi voor Liesbeths huis. Ik rekende af en liep naar de voordeur. Nog voordat ik kon aanbellen, stond Liesbeth al in de deuropening.

‘Mijn God’, zei ze toen ze me zag. Ik besepte dat mijn aanblik haar deed verstommen. Ik droeg mijn avondjurk nog, mijn pumps...

‘Wat is er met jou gebeurd?’

Liesbeth trok me naar binnen en sloot haastig de deur achter me.

Ze nam me meteen in haar armen. Ik wilde iets zeggen. Ik wilde verklaren waarom ik kwam, maar voordat ik het zelf besepte, barstte ik in tranen uit. Ik liet mijn hoofd rusten tegen dat van Liesbeth en met lange uithalen kwam alles eruit. Ik schokte. Had geen controle meer over mijn lichaam. Liesbeth zei niets en hield me alleen maar vast. Zo stonden we daar, minutenlang, terwijl ik mijn tranen de vrije loop liet. Toen ik langzaam tot bedaren kwam, liet Liesbeth me voorzichtig los.

‘Kom’, zei ze en ze nam me bij de hand. Ze trok me rustig maar resoluut mee naar haar keuken en drukte me neer op een keukenstoel. Ik nam een zakdoek uit mijn tas. Op dat ogenblik ging mijn telefoon. Het display verraadde Lucas’ naam.

‘Oh, mijn God’, zei ik vertwijfeld. ‘Dit kan ik nu niet aan.’

Liesbeth nam de telefoon van me over en beantwoordde hem. ‘Liesbeth’, zei ze kalm.

Ik zag hoe ze luisterde naar de stem aan de andere kant van de lijn.

‘Ze is bij mij, Lucas. Ze is veilig.’

Ik beet op mijn nagels en snoot mijn neus.

‘Geef haar even de kans om bij haar positieven te komen. Zodra ze zich beter voelt, komt ze naar huis.’

Liesbeth keek me bezorgd aan.

‘Dat weet ik. Toch moet je geduld hebben.’

Liesbeth knikte en beëindigde het gesprek toen vastberaden.

‘Heb jij Lucas’ voicemail gehoord?’ vroeg ze me toen.

‘Ja, mijn moeder is vannacht gestorven.’

Liesbeth keek me alleen maar aan.

‘En jij was niet thuis?’

‘Nee.’

‘En Lucas weet niet waar je was?’

‘Nee, dat weet hij niet.’ Ik beet op mijn onderlip terwijl de tranen opnieuw in mijn ogen sprongen.

‘Oh shit, Liesbeth. Het is zo’n ongelooflijke puinhoop. Ik heb er zo’n ongelooflijke puinhoop van gemaakt.’

Liesbeth liep de woonkamer in. Ze kwam terug met een fles rode port, nam twee glazen uit de kast en zette ze voor ons op de keukentafel neer.

‘Die gaan niet helpen’, zei ik terwijl ik ondanks alles in een nerveuze lach schoot.

‘Baat het niet, dan schaadt het niet.’

Liesbeth schonk de twee glazen royaal vol en overhandigde mij een glas.

‘Drinken’, zei ze. Haar stem klonk alsof ze geen tegenspraak duldde.

‘En nu vertellen’, zei ze toen ik mijn tranen weer onder controle had. ‘Wat is er in hemelsnaam aan de hand?’

‘Het is een lang verhaal.’

‘Ik heb tijd. Het is zondag.’

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen.’

Liesbeth keek me geduldig aan.

‘Oké’, zei ik toen. ‘Ik heb gisterennacht een zware interventie gehad. Met dat meisje dat het slachtoffer was van die zuuraanval.’

Liesbeth reageerde niet.

Ik dronk van mijn port.

‘Toen ik ’s morgens vroeg thuiskwam, bleek Lucas de hele nacht van huis te zijn geweest. Hij was bij Kristel. Ik heb hem gebeld, een bericht ingesproken. Hij reageerde niet. Ik ben gaan slapen, ben ’s middags wakker geworden en nog steeds



was hij er niet. Ik was kwaad. En ontgoocheld. Ja, vooral ontgoocheld. Ik waarschuw hem al lang dat Kristel hem probeert in te palmen. Dat ze hem wellicht terug wil. Maar dat mondt elke keer uit in een discussie. Ik heb me toen klaargeemaakt om naar de reünie te gaan. Daar heb ik je over verteld, niet?’

‘Ja, je hebt lang getwijfeld of je zou gaan.’

‘Ja, dat klopt. Maar ik heb je nooit echt gezegd waarom ik twijfelde.’

Liesbeth keek me onderzoekend aan. Ik had geen geheimen voor haar. Of dat dacht zij in elk geval.

‘Ik wist dat daar iemand zou zijn die mijn leven op zijn kop zou kunnen zetten. Ik was bang om met hem geconfronteerd te worden. Ik wist niet hoe ik zou reageren als ik hem terug zou zien. Nu. In deze situatie. Na al die jaren.’

Liesbeth dronk van haar port en keek me over de rand van haar glas nadenkend aan.

‘Lennert’, zei ze toen kalm.

‘Ja’, zei ik. Ik keek haar aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Ik zag je reactie toen hij je belde toen we samen in het huis van je ouders waren. Je verwachtte zijn telefoontje niet, maar ik zag een storm aan gevoelens over je gezicht glijden. Toen je me achteraf afwimpelde, wist ik dat hij veel voor je betekende.’

‘Ja’, zei ik zacht. ‘Hij betekent te veel voor me. Dat heb ik nu ook gemerkt.’

‘Hij was er ook, op die reünie?’

‘Ja.’

‘Je hebt een relatie met hem gehad? Toen je nog studeerde?’

‘Ja.’

‘Maar jij was toen samen met Marc?’

‘Nee. Dat was later. Ik was een tijdlang samen met Lennert. Maar het was een geheime relatie.’

Ik keek Liesbeth aan.

‘Lennert was toen getrouwd. Hij was mijn professor.’

‘Djeezes’, zuchtte Liesbeth. Ze keek me onderzoekend aan. ‘En Marc heeft daar nooit iets van geweten?’

‘Nee. Lennerts vrouw raakte in verwachting. Ik heb de relatie met hem toen verbroken. Ik kon niet meer bij hem blijven. Niet in die omstandigheden.’

‘Maar je hield nog van hem.’

‘Misschien. Ja. Waarschijnlijk wel. Maar dat maakte niet uit. Hij werd vader en dat was voor mij doorslaggevend. Ik heb hem toen uit mijn leven geweerd. Het was niet gemakkelijk, maar ik was bijna afgestudeerd, dus hield ik vol. In die periode ben ik iets met Marc begonnen. Ik ben letterlijk in zijn armen gevluht. Hij wist dat ik liefdesverdriet had, ook al kende hij de details niet. Hij heeft me laten treuren. Heeft me de kans gegeven het een plaats te geven. Toen het beter ging, heeft hij me ten huwelijk gevraagd. Marc heeft veel geduld met me gehad. Maar hij heeft nooit naar die andere man gevraagd en ik heb het hem ook nooit verteld.’

Ik keek naar buiten. Starde naar de vogels in de tuin.

‘Hij was iets uit mijn verleden. Daar was ik van overtuigd.’

‘Tot die reünie roet in het eten gooide.’

‘Ja. Ik wist dat Lennert er zou zijn. Daarom wilde ik eerst niet gaan. Ik ken zijn charmes, zijn charisma...’

‘... zijn invloed op jou.’

‘Ja. Maar het was sterker dan mezelf. Het feit dat Lucas me achterliet, dat ik vermoedde dat hij de nacht had doorgebracht met Kristel was te veel. Ik voelde me zo eenzaam

toen ik naar die reünie ging. Leeg. Verlaten. Lennert vulde die leegte op. Vanaf het eerste ogenblik dat ik hem zag.'

'Je hebt hem niet kunnen weerstaan.' Liesbeth zei het zonder beschuldiging in haar woorden. Ze keek me aan, wachtte mijn bevestiging af. Ik sloot mijn ogen, zag alles wat er zich gisteravond en vannacht had afgespeeld, maar ik had geen schuldgevoelens. Spijt was misschien een beter woord. Spijt dat het net nu was gebeurd. Op een moment dat mijn hele leven op zijn kop stond. Hoe moest het nu verder met Lucas? Wat moest ik hem vertellen? De waarheid, de volledige waarheid, zoals alleen ik die kende? Of kon ik beter zwijgen? De doofpot die al jarenlang onderdeel van mijn leven was. Ging ik verder of stopte ik er nu mee?

'Ik weet niet wat ik moet doen.'

'Met Lennert of met Lucas?'

Ik keek Liesbeth aan.

'Met allebei, Liesbeth. Ik weet niet wat ik wil. Nee, wie ik wil. Lennert heeft vannacht een gevoelige snaar geraakt. Hij heeft het verleden weer in me opgeroepen en als ik eerlijk ben, doet dat wat met me. Ik kan niet zomaar negeren wat ik voel, wat ik altijd heb gevoeld, wat nooit echt weg is geweest. Ik heb het zo lang verstoep, verborgen voor iedereen. Moet ik hem een nieuwe kans geven? Hem weer in mijn leven laten terwijl ik weet dat ik alles op zijn kop zet als ik dat doe?'

Ik stond op en liep naar het raam. Keek lange tijd zwijgend naar buiten. 'Maar als ik dan aan Lucas denk, weet ik het niet meer. Lucas is alles wat ik in een man zoek. Hij is perfect voor mij.'

Ik draaide me om en keek hoofdschuddend naar Liesbeth.

Liesbeth kwam naar me toe en legde haar handen op mijn

schouders. ‘Neem de tijd, Kathleen. Je moeder is net gestorven. Laat haar afscheid voor gaan.’

‘Wat zeg ik tegen Lucas?’

‘Je zegt dat je vannacht bij mij was. Dat je je na de reünie eenzaam voelde omdat hij niet thuis was gekomen. Dat je niet naar een leeg huis wilde en hier bent blijven slapen.’

Ik keek Liesbeth aan. Ik wist dat ik dit niet van haar kon vragen. Liesbeth kende Lucas immers ook goed. Hij was óók een vriend van haar. Maar ondanks al mijn twijfels knikte ik.

# Sylvie

Met een schok werd ze wakker. Ergens in huis had een geluid geklonken – een geluid dat ze niet herkende. Ze bleef stil in bed liggen en voelde hoe haar hart tekeeringing. Zweet stond op haar voorhoofd. Haar lichaam voelde klam aan.

‘Kalm’, maande ze zichzelf aan. ‘Kalm, Sylvie. Je kent dit oude huis toch. Je weet hoe het hout kraakt. Hoe de deuren rammelen door de wind die door de kieren een weg naar binnen zoekt.’ Ja, dat wist ze. En ze wist ook dat er in dit oude huis soms vreemde dingen gebeurden. Onverklaarbare dingen. Maar op de een of andere manier joeg het haar nooit angst aan. Die dingen waren bij het huis gaan horen. Gaven het een vreemd soort vertrouwdheid.

Ze opende haar ogen. Ze luisterde gespannen. Vannacht voelde het anders. Haar intuïtie zei dat er iets niet klopte. Dat er meer aan de hand was dan ze eigenlijk wilde toegeven. Ze wachtte tot haar angst zou wegebben.

Ergens in de verte hoorde ze een kind zacht jammeren. Meteen schoot ze overeind.

‘Josje?’ zei ze nu. Hardop. Ze wachtte totdat haar zevenjarige dochter zou antwoorden, maar het enige wat ze hoorde, was gedempt gejammer. Ze aarzelde niet langer. Ze schoot uit bed en liep op de tast naar de lichtschakelaar, maar toen ze er haastig op drukte, merkte ze dat hij het niet deed.

Sylvie schoot Josjes kamer in. Ook hier drukte ze op de lichtschakelaar. Tevergeefs.

‘Josje?’ zei ze. Angst kneep haar keel dicht.

Ze liep naar Josjes bed. Het viel Sylvie meteen op dat de gordijnen open waren. Schamel maanlicht viel de kamer binnen. Het dekbed was opengeslagen en Josjes bed was leeg.

Ergens in huis weerklonk opnieuw een klaaglijk gejammer. 'Mama', hoorde ze. 'Mama, help me.'

Sylvie liep ijlings terug naar de gang. Het gejammer kwam van boven, van de zolder, waar de badkamer was.

In het donker stormde Sylvie de trappen op. Ze struikelde over haar eigen voeten en viel voorover op de treden. Haar handen tastten over de trap. Ze voelde iets, het was vochtig. Ze bracht haar hand naar haar gezicht. Zelfs in het halfduister kon ze zien dat er bloed aan haar vingers kleefde. Ongelovig staarde ze ernaar. De angst raasde door haar lijf. Ze besepte dat er iets goed mis was.

De deur van de badkamer zat op slot. Sylvie rukte tevergeefs aan de klink en riep hysterisch haar dochters naam. 'Josje, doe de deur dan open. Doe de deur open. Het is mama. Doe die deur dan open.'

Het bleef stil aan de andere kant van de deur. Sylvie schudde wanhopig haar hoofd. Dit kon toch niet.

'Josje!' riep ze weer. Hysterisch nu.

Sylvie deed twee stappen achteruit. Met alle kracht die ze in zich had, stampte ze met haar voet tegen de deur. En weer. Steeds weer. Ze voelde hoe de deur langzaam meegaf. Ze moest volhouden. Ze moest binnen komen.

Plotseling schoot de deur met een knal open. Sylvie verloor haar evenwicht en sloeg hard met haar hoofd tegen de deurstijl. Even leek het alsof ze haar bewustzijn zou verliezen, maar verbeterden krabbelde ze overeind en strompelde ze de badkamer in.

Het maanlicht viel door het dakraam naar binnen. Sylvie hield haar adem in toen ze Josje zag.

Ze dreef in een bad vol water, haar gezicht naar beneden gekeerd. Haar witte nachtjaponnetje dreef roerloos om haar heen in het water.

‘Nee’, gilde Sylvie.

Ze stormde op het bad af, nam haar dochter bij de schouders vast en draaide haar om. Toen ze het gezicht van haar dochter zag, liet ze haar geschrokken los en deinsde ademloos achteruit. Josjes gezicht zakte weer onder water. Daar waar haar ogen hadden gezeten, gaapten twee donkere gaten. Bloed kleurde het water rood.

‘Josje...’ stamelde Sylvie. Terwijl ze verslagen naar haar dochter staaarde, sloeg ze haar hand voor haar mond en probeerde het zuur tegen te houden dat zich een weg naar buiten zocht.

‘Mams?’

Er klonk een stemmetje in de verte. Even was Sylvie verward. Wat gebeurde er?

‘Josje?’

Sylvie deed moeizaam haar ogen open en voelde hoe het warme lichaampje van haar dochter zich tegen haar aan nestelde. Onbewust ademde Sylvie diep in.

‘Ik kan niet slapen, mams. Ik wil zo graag bij jou liggen.’

Sylvie slikte terwijl ze langzaam wakker werd en beseftte dat er niets was gebeurd. Dat Josje veilig was. Dat ze een nachtmerrie had gehad. Ze sloeg haar armen beschermend om haar dochttertje heen en duwde haar neus in haar haar. De vertrouwde geur van vanilleshampoo bracht een gevoel van opluchting mee.

‘Kom maar even bij me dan’, zei Sylvie zacht. Ze drukte een kus op haar dochters hoofd.

‘Ik moet weer aan dat liedje denken dat je altijd voor me zingt’, zei Josje met een bedelend stemmetje.

‘Dat liedje van de drie kleine kleutertjes?’

‘Ja, zing het nog eens, mams.’

Sylvie glimlachte en schraapte haar keel. Ze zong het liedje van drie kleine kleutertjes die boven op het hek zaten, op een mooie, warme dag in september. Zonder zich te bewegen luisterde Josje. Sylvie voelde hoe ze het liedje in zich opnam.

‘Ik zou die kleutertjes zo graag eens willen zien, mams.’

‘Ik weet het, lieverd. Maar ik vertel je alles over hen wat je wilt weten.’

Het bleef even stil. ‘Vertel het dan.’

Sylvie dacht na, staarde in de duisternis.

‘Twee van hen zijn meisjes. Het derde kleutertje is een jongen. De meisjes hebben allebei blond haar, net zoals jij. Eentje heeft krulletjes, het andere lang blond haar.’

‘En het jongetje heeft rood haar.’

‘Ja. Het jongetje heeft rood haar. En hij heeft sproetjes op zijn gezicht’, zei Sylvie spontaan.

‘Wat zijn sproetjes?’

Sylvie beet op haar onderlip. Ze had even niet goed opgelet. Josje kon niet weten wat sproetjes waren. Haar herinneringen waren daar niet goed genoeg voor.

‘Het zijn kleine bruine puntjes op je gezicht. Meestal om je ogen en je neus. Je krijgt er meer als je in de zon loopt.’

Sylvie voelde hoe Josjes handen zoekend over haar gezicht gingen.

‘Heb ik die ook, mama?’



Sylvie slikte.

‘Ja, jij hebt die ook. Maar je kunt ze niet voelen. Je kunt ze alleen maar zien.’

‘Oh’, klonk Josjes stem. Sylvie hoorde hoe diep haar ontgoocheling was.

‘Wacht’, zei Sylvie. Ze bewoog naar haar nachtkastje en knipte het nachtlampje aan. Op haar nachtkastje had ze een schriftje liggen. Ze schreef er soms dingen in die ze wilde onthouden. Creatieve ideeën die haar leven rijker maakten. Ze pakte de pen die tussen het schriftje zat en ging iets meer rechtop zitten. Toen boog ze zich over haar dochttertje heen.

‘Hou je nu heel stil. Ik druk met mijn pen stipjes op je gezicht waar je sproetjes hebt. Dan voel je waar ze zitten.’

Ze keek Josje aan, die aandachtig naar haar had geluisterd. ‘Oké?’

‘Ja’, zei Josje. Er verscheen een verwachtingsvolle glimlach op haar gezicht.

Sylvie drukte voorzichtig haar pen onder Josjes ogen. Een voor een stipte ze Josjes sproetjes aan. Soms pauzeerde ze even. Dan giechelde Josje.

‘Nog meer, mama, ik voel ze. Ik vóél mijn sproetjes.’

Sylvie ging geduldig verder. Ondertussen zong ze opnieuw het liedje van de drie kleutertjes. Ze keek naar haar dochters ogen en dacht weer aan de nachtmerrie.

[www.lannoo.com](http://www.lannoo.com)

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Anja Feliërs

Opmaak: Asterisk\*, Amsterdam

Ontwerp opmaak: Studio Lannoo

Coverontwerp: b'IJ Barbara

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie: [redactielifestyle@lannoo.com](mailto:redactielifestyle@lannoo.com)

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2016

D2016/45/373- NUR 332

ISBN: 978-94-014-3778-3

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.